

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

București, Piața Walter Mărăcineanu nr.1-3, et. 2, tel/fax +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

---

HOTĂRÂREA NR. 336
din 23.06.2009

Dosar nr: 192/2009

Petiția nr: 4.580 din data de 30.04.2009

Petent: B E , B Z , F B , T E , V I

Obiect: solicitare acordare indemnizație de dispozitiv

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.1.1. B E , B Z , F B , T E , V I
domiciliul ales loc.

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Consiliul Județean Harghita, loc. Miercurea - Ciuc, Piața Libertății, nr. 5, jud. Harghita

II. Procedura de citare

Părțile au fost citate la data de 28.05.2009 la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, potrivit prevederilor art. 20, alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare. La data ședinței de audieri părțile au fost absente. Pentru data de 28.05.2009 partea reclamată a depus la dosar un punct de vedere referitor la aspectele sesizate.

Procedura de citare legal îndeplinită.

III. Obiectul sesizării și susținerile părților

Petentele, angajate la Direcția Județeană de Evidența Persoanelor a Județului Harghita, se consideră discriminate deoarece nu beneficiază de indemnizația de dispozitiv.

Petentele menționează că instanțele judecătorești au admis cererea introdusă pentru recunoașterea drepturilor solicitate de ceilalți angajați ai Direcției Județene de Evidența Persoanelor a Județului Harghita, respectiv ai Consiliului Județean Harghita, dar petentele au fost respinse prin Decizia nr.734/R/2008 a Curții de Apel Târgu Mureș. Petentele consideră că discriminarea se datorează neaplicării unei reglementări.

Petentele fac referire la prevederile art.14 din Convenția privind Declarația Drepturilor Omului ce precizează că orice discriminare este interzisă. În cazul semnalat petentele arată că este vorba atât de discriminarea între anumiți angajați ai instituțiilor și autoritățile din cadrul Ministerului Administrației și Internelor și angajații Consiliului Județean Harghita, respectiv ai Direcției Județene de Evidența Persoanelor a Județului Harghita, cât și de discriminarea între angajații aceleiași autorități, în sensul că unii angajați, atât funcționari publici, cât și personal contractual din cadrul Direcției Județene de Evidența Persoanelor a Județului Harghita beneficiază de un anumit drept, iar petentelor le este refuzată acordarea aceluiași drept solicitat. Petentele consideră că măsura luată este o discriminare indirectă, prin care o dispoziție aparent neutră și anume Ordinul nr. 496/2003 le dezavantajează ca persoane individuale.

Petentele consideră că Decizia nr. 734/R a Curții de Apel Târgu Mureș este criticabilă, prin analizarea defectuoasă a cererii, prin faptul că consideră cererea ca fiind neîntemeiată, cu toate că Ordinul nr.496/2003 este aplicat la nivelul instituțiilor din subordinea Ministerului Administrației și Internelor cum sunt Instituția Prefectului, Oficiile de Cadastru și Publicitate Imobiliară, Autoritatea Națională a Funcționarilor Publici, instituții și autorități publice care în cadrul personalului angajat nu au funcții cu caracter militar, dar beneficiază de sporul denumit "indemnizație de dispozitiv". Petentele arată că Direcția Județeană de Evidența Persoanelor a Județului Harghita se află, având în vedere ordonanța de guvern prin care a fost înființată, într-o situație de dublă subordonare, față de consiliile județene, respectiv locale și pe de altă parte față de Inspectoratul Național pentru Evidența Persoanelor, care este organ de specialitate al administrației publice centrale, care funcționează în subordinea Ministerului Administrației și Internelor.

Petentele precizează că în cadrul autorităților locale personalul încadrat în funcții publice și personalul contractual beneficiază de sporul de dispozitiv, iar funcționarii publici încadrați la Direcția Județeană de Evidența Persoanelor a Județului Harghita, chiar dacă se află în raporturi de serviciu cu un organ al Ministerului Administrației și Internelor, sunt privați de acest drept salarial.

Partea reclamată a formulat un punct de vedere referitor la aspectele sesizate de petente în care arată că acestea s-au adresat instanței în vederea stabilirii dreptului la indemnizația de dispozitiv. Solicitarea petentelor are ca obiect indemnizația de dispozitiv în cuantum de 25%, începând cu data angajării și în continuare, în cadrul Direcției Județene de Evidența Persoanelor a Județului Harghita, în temeiul Ordinului Ministrului Administrației și Internelor nr. 496/28.07.2003. Acest ordin își are aplicabilitatea începând cu data de 01.08.2003, însă petentele au fost angajate începând cu anul 2005, dată la care a fost înființat Serviciul Județean de Evidența Persoanelor al Județului Harghita, prin Hotărârea Consiliului Județean

Harghita nr. 3/2005, în temeiul art. 6 din O.G. nr. 84/2001, privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor.

Partea reclamată arată că cererea petentelor a fost respinsă de instanță pentru că, pe de o parte Ordinul Ministrului Administrației și Internelor nr. 496/28.07.2003 nu poate fi aplicat în legătură cu sporul de dispozitiv, petentele neavând niciun raport juridic de serviciu sau de muncă cu Ministerul Administrației și Internelor, iar pe de altă parte în situația petentelor nu poate fi vorba de o discriminare directă sau indirectă pentru simplul motiv că nu este vorba de restrângerea, excluderea etc a petentelor de la acordarea dreptului salarial în cauză, tocmai pentru că dreptul în cauză nu este prevăzut de lege, petentele neavând vocație legală pentru drepturile solicitate.

În ceea ce privește competența materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, partea reclamată invocă prevederile Deciziei nr. 997/2008 a Curții Constituționale, în sensul că, deoarece este vorba de o prevedere legală considerată de petente ca fiind discriminatorie, Consiliul nu are competența materială în acest caz.

IV. Motivele de fapt și de drept

În fapt, prin petiția formulată, se aduce la cunoștința Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării faptul că petentele, angajate la Direcția Județeană de Evidență Persoanelor a Județului Harghita, se consideră discriminate deoarece nu beneficiază de indemnizația de dispozitiv.

În data de 28.05.2009 a avut loc ședința de audieri la care au fost citate părțile, dar ambele părți au lipsit. Partea reclamată a trimis un punct de vedere în scris pentru ședința de audieri.

În drept, potrivit art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, „(...) *prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă, infectare HIV ori apartenența la o categorie defavorizată care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul public, economic, social, cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*”

În cazul semnalat Consiliului, petentele consideră că sunt discriminate deoarece nu beneficiază de plata sporului de dispozitiv de 25%, deși alți salariați beneficiază de acest spor.

Analizând faptele reținute în petiție, Colegiul director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Sueda, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995).

Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91)

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat, prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul unei petiții este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul director analizează în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță.

Colegiul director analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință și care, circumstanțiat la situația petenților, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoge sau comparabile, pe baza unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a

drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constituive ale art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

În considerarea obiectului petiției, astfel cum este formulat de petențe, Colegiul director apreciază că acesta nu este de competența materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 și a reiterat în Deciziile sale cu nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”. Astfel, Curtea în mod expres desprinde scopul legiuitorului în reglementarea acelor „comportamente”, împrejurări de fapt aplicate la situația unor persoane, grupuri de persoane sau comunități comparativ cu alte persoane, grupuri de persoane ori comunități, ce pot fi reținute ca discriminatorii în ipotezele prevăzute de Ordonanța nr. 137/2000 republicată.

Este evident în acest sens, că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu procesul legislativ, în speță situațiile ce implică modificarea, completarea, abrogarea respectiv adoptarea unor prevederi legale de către legiuitor, Parlamentul României sau de către Guvern.

Curtea Constituțională, prin decizia nr. 997 din 7.10.2008, a admis excepția de neconstituționalitate a art. 20 din O.G. nr. 137/2000, republicată considerând că în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea Consiliului de a înălțura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâri, ce pot duce, în ultimă instanță, la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, încălcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului, dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale art. 16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Or, având în vedere considerentele expuse mai sus, Colegiul director urmează a admite excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării în raport cu obiectul petiției.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20. alin.2, din O.G.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, cu **unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință,**

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. aspectele semnalate în petiție nu sunt de competența materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, potrivit Deciziei nr. 997 din 7.10.2008 a Curții Constituționale;
2. se va răspunde părților în sensul celor hotărâte potrivit art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.27/2002 privind soluționarea petițiilor, aprobată și modificată prin Legea nr. 233/2002;

V. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța competentă și în termenul legal potrivit prevederilor art. 20, alin. 10 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, precum și prevederilor Legii nr.554/2004 a contenciosului administrativ.

VI. Modalitatea de plată a amenzii (dacă este cazul)
- nu este cazul;

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE - Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA – Membru

VASILE MONICA ANA – Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit O.G.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

